

In gesprek met Damian

Kun je iets over jezelf vertellen?

Mijn naam is Damian, ik ben 18 jaar oud en woon in Almere. Mijn moeder is Surinaams en mijn vader Marokkaans. Ik ben gewoon in Nederland geboren. Ik houd van muziek luisteren, dansen en met mijn vrienden chillen en ook gewoon niks doen. Ik heb net een maandje een vriendin.

Waar krijg je energie van?

Ik houd van uitdagingen, van rennen en met mijn handen werken. Als klein kind al kon ik niet normaal lopen. Ik rende altijd en sprong overal op en af. Achteraf denk ik soms het was niet slim, maar dan is het al te laat en heb ik een gat in mijn kin. Ik doe vaak eerst iets voordat ik nadenk. Ook word ik blij van geld en mijn vrienden.

Hoe zag jouw leven er 10 jaar geleden uit?

Al vanaf jongs af aan ben ik opgegroeid in een gezin waar veel ruzie en geweld was. Toen ik 4 jaar was, gingen mijn ouders scheiden. Mijn moeder had al snel een nieuwe vriend. Met hem had ik vaak ruzie. Mijn moeder had schulden, waardoor we een hele tijd onder bewindvoering leefden. Een laptop en boeken kopen voor school ging niet. Dan werd ik weer uit de klas gestuurd, omdat ik geen boeken meehad. Ik heb mijn vmbo wel afgemaakt, maar eigenlijk was ik altijd boos in die tijd. Als een docent in mijn ogen iets verkeerd zei of mij aanraakte – ook al was

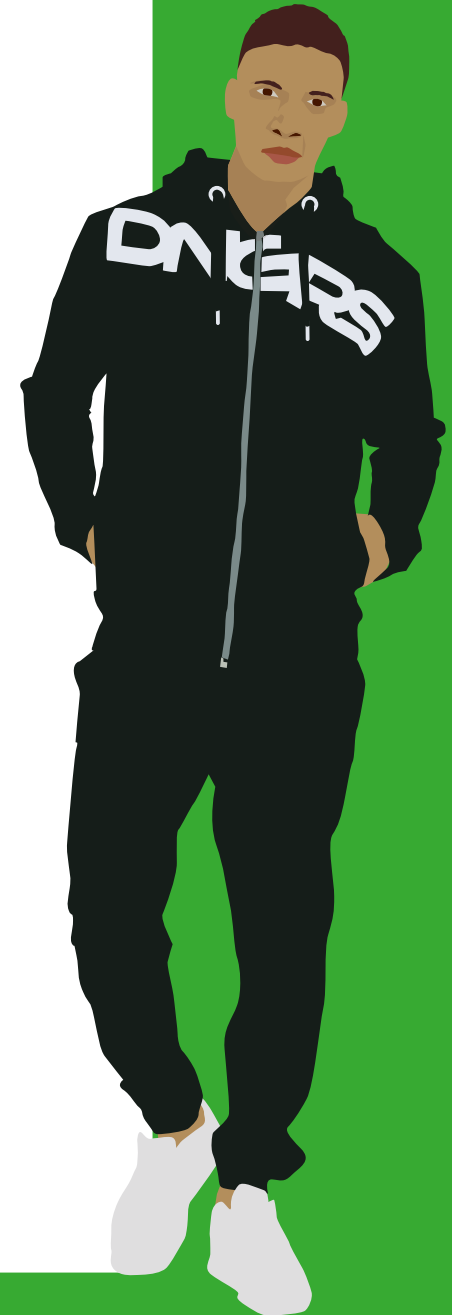
het een schouderklopje – dan kreeg diegene gewoon klappen. Ik had schijt aan alles en iedereen. Door alle problemen thuis en op school, was ik veel op straat. Dan ging ik chillen en blowen met mijn matties. Ik zie het als een lastige periode, niet als een slecht verleden.

Welke hulp kreeg je?

Vanaf mijn 14^e heb ik op een besloten groep gezeten. Daar waren zoveel regels. Ik was gewend om elke dag in de nacht naar huis te komen, dan kun je niet ineens om 6 uur aan tafel zitten om te eten en om 10 uur 's avonds binnen zijn. Ik moest persoonlijke doelen stellen. Maar vaak stelde de begeleiding zelf doelen voor mij op. Dan zeiden ze dat ik mij te volwassen gedroeg, dat ik meer kind moet zijn. Ze weten helemaal niks van mij! En als ik dan doelen opstelde, werd er niks mee gedaan. Ze moeten gewoon minder voor mij bepalen, ik kan zelf wel mijn leven bepalen.

Hoe was de overgang naar weer thuis wonen?

Door goed gedrag mocht ik na 1,5 jaar weer bij mijn moeder wonen. Alleen, in je oude omgeving is er niets veranderd. Mijn thuissituatie is nog hetzelfde en mijn vrienden hangen nog steeds op straat. Je komt met je problemen en je gaat weer met je problemen. Als je weer thuis bent helpt niemand je meer. Alle instanties zijn dan ineens weg. Ik had geen school en geen werk. Ik wist niet waar ik moest beginnen.

Hoe ziet jouw leven er nu uit?

Inmiddels woon ik weer in een woongroep waar de regels wat minder streng zijn. Als ik wil stappen, dan mag dat gewoon. In juni begin ik met mijn entreejaar. Die entree moet ik volgen omdat ik mijn vorige mbo al snel gestopt ben. Als ik de entree haal mag ik beginnen op het ROC, het eerste jaar van de opleiding Zorg voor specifieke doelgroepen. Met geld kom ik nu rond van mijn leefgeld op de groep, ik krijg 5 euro per dag als ik thuis eet. Kleren en leuke dingen moet ik zelf betalen. Ik verdien ook nog wat met wat klusjes voor bekenden, een beetje schilderen. Van stil zitten word ik helemaal gek. Ik houd nu elke week bij hoeveel geld ik heb en wat ik uit moet geven, dat schrijf ik echt op. Dat gaat meestal wel goed, ik moet dat wel alleen doen, ik word daar niet in geholpen ofzo. De rest spaar ik voor mooie kleding.

Zijn er nog (andere) dingen waarover je je zorgen maakt?

Op de woongroep zitten jongeren met verschillende problemen door elkaar. Ik kwam voor rust en veiligheid. Er zaten ook jongeren

met zelfmoordneigingen, dan voel je je niet veilig. Ik merk heel erg dat jongeren juist in zo'n groep agressiever worden. Ook zijn er steeds mensen die naar mijn ervaringen in de jeugdhulp vragen, maar er verandert niks. Dus waarom zou ik erover vertellen?

Hoe zie je de toekomst?

Ik wil geen verkeerde keuzes meer maken. Ik ga beginnen met mijn opleiding en ben druk bezig met solliciteren. Vaak krijg ik niet eens een reactie op mijn sollicitatiebrief. Terwijl ik dacht dat er wel vraag is naar sloopwerkers ofzo. Maar ik laat mij niet kennen, ik ga gewoon door. Ik denk er aan om later een coffeeshop te openen in een land waar softdrugs net legaal is geworden. Mijn vader heeft ook coffeeshops, dus ik weet waar ik aan begin. Ik zie mezelf niet in kantoor werken. En het liefst in een land waar het lekker weer is. Lekker relaxed. Maar eerst mijn diploma halen en een tijdje gewoon werken. Je moet wel realistisch blijven. Ik weet dat ik het zelf moet doen. Ik ben mijn eigen voorbeeld. Ook wil ik zo snel mogelijk een gezin, nog voor mijn 25^e. Ik wil een jonge vader zijn, die met zijn kinderen gaat voetballen en stappen. Maar wel een verantwoordelijke vader.